Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 58 (410), Miercuri 20 Iulie 1955 ★ 4 pag.; 15 bani



...și copiii au venit

Tocmai când paiul a început să se îndoaie sub greutatea spicului dolofan și mustăcios, au apărut mașinile și oamenii, cari s'au pus să tundă câmpul. Ceas de ceas nesfârșita întindere aurie scade... In schimb cresc nestăvilit grămezile uriașe de boabe.

Câmpul răsună de duduitul batozei, de freamătul muncii.

Pretutindeni, în urma secerătoarelor, în rând cu cosașii, în jurul ariilor, sub pomii încărcați de fructe, au răsărit ca macii cravatele roșii. Sunt pionierii care își ajută părinții, frații și surorile mai mari la culesul roadelor.



Suntem un detașament

O întindere nesfârșită, unduitoare, cu valuri când galbene deschis, aproape albe, când brune, întunecate.

Colectiviștii și întovărășiții din satul Traian își privesc cu mulțumire rodul muncii lor. E un rod bogat; culesul lui a început. Micu Ecaterina, pionieră în clasa a VI-a, a ieșit și ea la seceriș. De fapt nu e lucru nou. A mai fost și în anii trecuți... Numai că acum treaba e ceva mai complicată. Plouă într'una. Trebue să fii cu ochii în patru. Cum se limpezește cerul un ceas, gata; secera în mână și, la treabă! Asta unde grâul este culcat din cauza ploilor. Incolo treaba o fac secerătoarele.

Puțin mai departe se vede spatele slăbuț al lui Bratu. Lucrează tăcut și vrednic ca întotdeauna. In partea cealaltă a lanului răsare din când în când capul lui Vodă Dumitra scuturând energic cozile castanii.

Toți muncesc. Micu și-aduce aminte de Petruș, frățiorul ei mai mic, în vârstă de 6 ani, și îi vine să zâmbească. Nici el nu se dă înapoi dela muncă. De pildă, când a fost cu prășitul, l-au pus să mâne caii care trăgeau prășitoarea. Țanțoș și plin de importanță pentru misiunea lui, îi îndemna plescăind din limbă și rostind la anumite intervale, scurt și pătrunzător: Dii, calu'!

— Cati!... Caaati!...

Micu se rupe din gândurile ei și se îndreaptă de mijloc. A obosit, dar nu-i nimic.

Cea care a strigat-o e Motoc, conducătoarea unității.

— Auzi, Cati? Diseară să vii la școală. Nu ți-a spus Elena? (Scarlet Elena e conducătoarea detașamentului clasei a VI-a).

— Pentru ce? întreabă Cati.

— Vrem să dăm și noi o mână de ajutor la arie. Ai să vezi.

— Bine, am să vin.

Micu Ecaterina privește cerul. Iar s'a înorat. Aude vocea tatălui ei:

— Măi copii, ia treceți voi la smuls și la pus pe legături. Să nu ne apuce ploaia cu paiul împrăștiat. Și rupând un spic greu îl fărâmă în palmă murmurând: — Bun grâu. Păcat ar fi să se piardă măcar un bob.

Micu se miră când găsi adunat aproape întreg detașamentul clasei a VI-a. Se vede că Scarlet îi înștiințase pe toți.

Discuția a durat până târziu și a fost „furtunoasa". Așa nu mai merge, să muncească fiecare pe unde poate și când vrea. Trebuiau să se adune să muncească împreună. Astfel și-a făcut planul detașamentul 6 să-i ajute pe cei mari la strângerea recoltei. Pionierele și pionierii s'au împărțit în mai multe echipe. Una va aduce apă, alta va căra pleava, o echipă va face parte dintre cei care dau paiele cu furca dela batoză, iar ultima se va ocupa de transportarea paielor cu tărișul. Totodată detașamentul va chema și pe ceilalți pionieri și școlari din comună la strânsul recoltei.

— Așa da, își spunea Micu pe drum și trase concluzia: Acum se cunoaște că suntem un detașament.

A. WEISS







ÎN LIVADĂ

Printre vișinii ale căror crengi stau gata să se rupă trebălueşte de zor „detașamentul celor mici" al clubului din Săhăteni, raionul Mizil. Vă întrebați ce fac? Adună vișine. Sus pe scări se suie cei mari iar la poale prichindeii cei mici strâng vișine. Grupa lui Gheorghiță Pană se află în frunte. Nimeni nu stă degeaba. Cu toții doresc ca prin munca lor să ajute la strânsul vișinelor dela Ferma de Stat din comuna Istrița.

— Incă o ladă băieți și apoi mergem la agrișe, spune o fetiță din grupa I-a.

Detașamentul „celor mici", împreună cu câțiva pionieri și școlari din Istrița au adunat 30 de kg. de vișine.

După ce au terminat cu vișinile, pionierii s'au împrăștiat printre tufele pitice de agrișe din livadă. Se întreceau care mai de care în hărnicie. Ionel Gasparovici nu-i pionier, el e cel mai mic dintre oaspeții livezii. Își scutură mâna fiindcă i-a intrat o țeapă. Dar nu-i nimic, scoate țeapa și strânge mai departe.

Soarele coborîse spre asfințit când pionierii au făcut socoteala. Afară de vișine ei au strâns și 30 de kg. de agrișe, pe care le vor trimite la fabrica de marmeladă din comuna Istrița. Aceasta a fost începutul. Clubul din Săhăteni va mai veni în livadă și altă dată.

Ecaterina POP

Jocuri și cântece pentru arie

De câtva timp încoace Nică Zinca și Pârvu Teodora vin la tabăra de curte din comuna Smârdioasa aducând cu ele vreo trei țânci. Unul dintre ei, Romică, e fratele Zincăi, iar ceilalți doi fratele și verișorul Teodorei. Toți ai casei au plecat la secerat și cei mici au rămas în seama lor.

— O să ne cam țină în loc, spuse Zinca.

— Așa cred și eu. Dar știi ce? Eu mă gândesc să avem grijă de ei pe rând.

Să nu se creadă cumva că Zinca sau Teodora vroiau în felul acesta să scape de grijă. Nici vorbă. Aveau ele însă altă socoteală: la tabăra de curte se pregătește un program artistic pentru arie. Și toți câți vin la tabără se străduiesc ca programul să fie cât mai frumos. Nu e ușor totuși să te ocupi și de munca artistică când sunt atâtea treburi. Zinca și Teodora cântă la cor. Dar în afară de cântece în program mai sunt jocuri populare românești și o piesă.

Zamfir Adriana, Mircea Victoria și Toader Dumitru sosiră în timpul repetiției chiar dela câmp. Pionierii din tabără făcură roată în jurul lor, curioși să afle dela ei când începe treierișul.

— Mâine începe! — le comunică Victoria. Noi am văzut și o să vă spunem la sfârșit cum trebue să ne organizăm corul.

Și repetiția începu din nou cu mai mare zor. Alături, în curte, cei trei țânci și-au găsit împreună de joacă. Și fetele își pot vedea mai departe de treabă.

Ioana VLAD



In grădinile gospodăriilor colective și de stat se recoltează legumele. Pionierii au venit să dea și ei o mână de ajutor.

Prin patria noastră dragă

Un îndemn

In zilele acestea, când se strânge recolta, oamenii harnici din patria noastră muncesc din zori şi până'n seară pe ogoare. Nu trebue pierdut niciun bob. Mai greu este însă în familiile celor bătrâni, a văduvelor, sau a ţăranilor muncitori ai căror fii îşi fac stagiul militar.

In primăvara asta U.T.M.-iştii din comuna Armăşeşti, regiunea Ploeşti au ajutat la semănat, au dat atelaje, familiilor aflate la greu. Mai târziu, urmându-le exemplul, alţi utemişti au creat echipe de ajutorare pentru întreţinerea culturilor şi strânsul recoltei.

Biroul Comitetului Central al U.T.M. îi îndeamnă pe tineri să urmeze iniţiativa patriotică tinerească a utemiştilor din Armăşeşti, ajutând astfel, la o cât mai bună desfăşurare a muncilor agricole de vară şi toamnă.

A ajuns în anul 2000

Foaia calendarului arăta o zi ca fiecare alta. 9 Iulie 1955. O zi caldă, luminoasă, de vară. Şi totuşi în ziua aceea un muncitor din patria noastră ajunsese în anul 2000; strungarul Constantin Vasilache, Erou al Muncii Socialiste, începuse să strunjească piese în contul anului 2000.

Să nu vă închipuiţi că Vasilache lucrează la o maşină fermecată. Nu, munceşte la un strung care seamănă cu celelalte strunguri dela „Uzinele metalurgice Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Târgovişte. Dar cum meşterul e priceput, el lucrează cum s'ar zice în basme, „într'un an cât alţii în şapte".

Cu multă atenţie urmăreşte tovarăşul Vasilache fiecare mişcare a strungului, apoi, cu o pilă şi şmirghel, netezeşte toate asperităţile pieselor şi controlează cu grijă calitatea lor. Piesele lucrate trebue să fie nu numai multe la număr, dar şi de bună calitate. Aşa a învăţat şi învaţă el din experienţa celor mai buni strungari sovietici.

De aceea nu-i de mirare că vestea despre strungarul Constantin Vasilache, care lucrează în contul anului 2000, s'a răspândit ca fulgerul. Din toate secţiile, tovarăşii lui de muncă au venit să se bucure alături de el, să-i dorească noi succese.

Vor străbate ogoarele

Bogate's holdele întovărăşirilor agricole din raionul Stalin. Spicul e greu de boabe rotunde, aurii. Anul acesta seceratul se va face aici cu totul altfel decât acum un an. La S.M.T. Hărman au sosit de curând din U.R.S.S. combine autopropulsate „S4". Cu ajutorul acestor combine vor fi secerate lanurile de grâne ale întovărăşiţilor din raionul Stalin.

VARSOVIA *oraşul* FESTIVALULUI



Şcolarii din Varşovia au primit de curând o scrisoare din Hanoi. „Suntem foarte bucuroşi, — scriu copiii Vietnamezi, — că în scurt timp ne vom întâlni la Festival. Scrieţi-ne cum se pregăteşte tineretul polonez pentru Festival."

Şcolarii maghiari Imre şi Istvan Gadö, din oraşul Ormoş-Bània, în scrisoarea pe care au trimis-o pionierilor polonezi întreabă cum se pregăteşte pentru marea sărbătoare a tineretului, Capitala Poloniei populare.

Cum va întâmpina Varşovia oaspeţii săi?

Astăzi, pe malurile Vistulei, creşte nu zi de zi, ci oră de oră un mare stadion. Aici se vor întâlni în luna August tineri din peste 100 de ţări ale lumii.

Stadionul este construit de muncitorii din fabricile şi uzinele Varşoviei, de studenţi şi şcolari. Pionierii sădesc flori în jurul acestei măreţe construcţii.

Marâsia Racovskaia, elevă în clasa a V-a, a venit pentru a opta oară să lucreze aici. „Oraşul nostru trebue să placă musafirilor" — spune ea.

Pionierii Varşoviei iau parte la concursul de înfrumuseţare a Capitalei în cinstea Festivalului. Copiii fixează lădiţe cu flori la faţadele caselor şi chiar pe felinarele de pe străzi.

In ajunul deschiderii Festivalului, constructorii sovietici vor preda Varşovienilor un dar minunat: Palatul Culturii şi Ştiinţei I. V. Stalin. In timp de două săptămâni, zilnic câte 3000 de participanţi la Festival vor putea vizita Palatul şi admira dela al 32-lea etaj minunata panoramă a oraşului întinerit.

In zilele Festivalului, vor circula pe Vistula „tramvaiele prieteniei". Cu ele, solii diferitelor popoare vor face în comun excursii pe râu.

Pentru pionierii care vor veni la Varşovia în cadrul diferitelor delegaţii, va fi construit în parcul „Agricolea" un orăşel pionieresc. Copiii polonezi, pregătesc multe daruri pentru oaspeţii lor de peste hotare. Pionierii şcolii nr. 21 din Varşovia vor oferi în dar delegaţiilor Cehoslovaciei, Angliei şi Spaniei albume frumoase, în care se va arăta cum a luat naştere oraşul Varşovia. Fetele din satul Otpini vor înmâna delegaţiilor Tunisului şi Marocului casete de lemn împodobite cu motive naţionale poloneze.

Varşovia mai pregăteşte şi alte surprize interesante pentru oaspeţii săi.

R. BADOVSCHI
(Trad. din Pionierscaia Pravda)



Cât de cald este soarele?!



Ce poate fi mai plăcut în zilele de arşiţă decât să te prăjeşti la soare şi apoi să te scalzi într'o apă limpede şi rece. Fără să vrei, îţi trece prin minte un gând: oare ce temperatură o fi având soarele, dacă, deşi atât de departe de pământ, îl poate încălzi atât de puternic?!.. Curiozitatea nu-ţi dă pace. Cauţi o carte din care să te poţi lămuri. Ai găsit-o! O răsfoieşti cu nerăbdare. Cât de ciudat ţi se pare când afli că fiecare centimetru pătrat al suprafeţei soarelui emite peste 1500 calorii mici pe secundă, adică atâta căldură cât ar trebui ca să se încălzească, cu 100°C, 15 grame de apă într'o secundă. Cantitatea totală de căldură emisă de soare ar putea transforma într'un singur minut în vapori o sferă de gheaţă cu un diametru de 2000 km. Temperatura soarelui este de aproximativ 6000 grade, iar cantitatea de căldură pe care o primeşte suprafaţa pământului într'un an este de 530×10^{18} calorii mari. Temperatura aceasta este de 75 mii de ori mai ridicată decât cantitatea de căldură care s'ar produce prin arderea întregii cantităţi de cărbune aflată în stare naturală în fabrici, uzine, locomotive, în acelaşi interval de timp.

Lucrurile care le afli despre căldura soarelui te fac din ce în ce mai curios. Ce păcat că nu poţi găsi pe dată cartea în care este scris tot, absolut tot ce se ştie despre soare! Dar eşti hotărît ca, în cadrul cercului de fizică din tabără, să pui această problemă. Desigur tovarăşul profesor conducător al acestui cerc te va ajuta să afli ceea ce te interesează. Este cea mai bună soluţie.

Aşa afli că soarele este cel mai important astru pentru vietăţile de pe pământ. Cea mai mare parte din energia care se manifestă pe pământ provine din energia calorică a razelor solare. O parte din această energie se transformă în energie cinetică, energia vânturilor şi a mărilor, care la rândul lor contribuie la formarea norilor, a ploii care alimentează apele. Energia uriaşă a soarelui se pierde însă în cea mai mare parte a ei, fiindcă ea străbate un uriaş spaţiu rece interstelar; la pământ ajunge doar un snop îngust de raze solare, adică aproape a 2200 milioana parte din energia totală emisă de soare.

Soarele străluceşte şi încălzeşte deoarece, datorită temperaturii mari pe care o are în masa lui, se produc continuu ciocniri între particulele de materie, eliberându-se mereu cantităţi noi de energie.

După cercetările şi calculele savanţilor, rezervele de hidrogen ale soarelui necesare reacţiilor atomice producătoare de energii sunt atât de mari, încât nici peste 10 miliarde de ani puterea razelor solare nu va scădea. S'a mai putut stabili că, pe măsura depărtării dela suprafaţă spre centrul soarelui, temperatura creşte brusc şi atinge către centru 20—25,7 milioane de grade.

Iată dar că ai aflat multe lucruri interesante despre soarele ale cărui raze strălucitoare, dătătoare de viaţă, încălzesc pământul.

Ing. Adrian LISSEANU

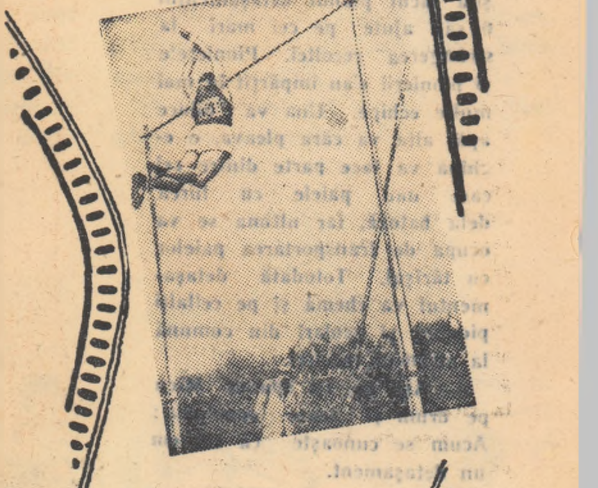


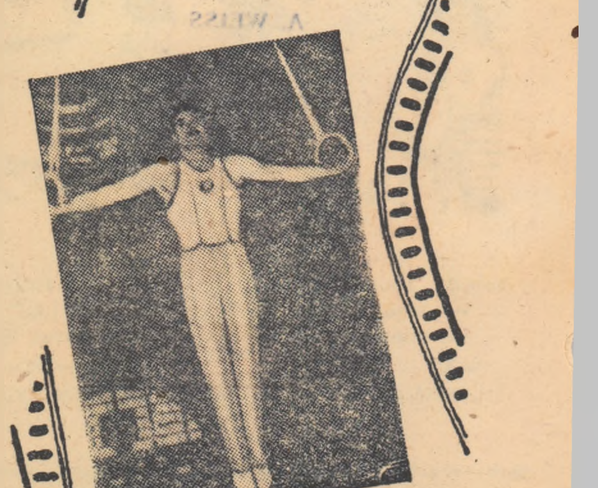


Sărbătoarea tinereţii

18 Iulie „Ziua Unională a Sportivului", este o sărbătoare mult îndrăgită de tineretul sovietic. Cu acest prilej au loc mari serbări sportive.

In fotografii, puteţi vedea doi cunoscuţi sportivi sovietici: Piotr Denisenco, care a stabilit un nou record european sărind cu prăjina 4,46 m. şi Albert Azarian campionul lumii la inele.





VOR ŞTI S'O PĂSTREZE

— Ce mai necazuri cu ăştia mici — işi zicea înciudată Smaranda Oltea, in timp ce-i despărţea pe cei doi certăreţi care se luaseră la harţă pentru a treia oară în ziua aceea.

Certăreţii cu pricina erau Diaconu Ion şi Burlacu Anişoara, fiecare in vârstă de câte 9 ani.

Amândoi au cerut mai de mult să fie primiţi in rândurile pionierilor, iar Smaranda Oltea, pionieră în clasa a VII-a, işi luase sarcina. să-i pregătească.

In sinea ei işi închipuise că faptele se vor petrece foarte simplu. O să le vorbească despre marea cinste de a deveni pionieri iar ei, din acel moment, vor deveni copii cuminţi şi ascultători.

Numai că lucrurile nu se întâmplaseră tocmai aşa. Spre necazul lui Oltea, cei doi erau intr'o necontenită ceartă.

— Ce-or fi având de împărţit? — se plânse Oltea tovarăşei Dima, instructoarea superioară a taberei. — Toată ziua trebuie să fiu cu ochii pe ei.

— Nu-i nevoie, zâmbi tovarăşa Dima. Vezi? Nu-i ăsta principalul. Principalul este ca ei să înţeleagă ce inseamnă să fii pionier şi ce obligaţii are un pionier faţă de cei din jurul său.

— Le-am vorbit despre asta in nenumărate rânduri — sări Smaranda.

— Nu aşa. Tu îi dădăceşti şi s'au plictisit să audă mereu acelaşi lucru. Incearcă mai bine să-i atragi într'un fel interesant, dă-le şi anumite sarcini.

Oltea se gândi mult la ce-i spusese instructoarea, apoi se hotărî să facă într'o zi lectura câtorva pasagii din cartea „Strada Mezinului", care o impresionase adânc. Alese pasajul în care Volodia a stat o noapte întreagă să repare ceasul tatălui său, pe care-l stricase, şi câteva fragmente în care era vorba despre dragostea faţă de cravată, şi respectarea cuvântului dat. Il aleseseră pentru lectură pe Albin un pionier din clasa a VI-a, care citea foarte frumos. La lectură mai chemă şi pe alţii, doar nu era să se citească numai pentru micii certăreţi.

La inceput copiii se foiră în bănci, apoi lectura îl interesă şi ascultară cu atenţie întâmplările descrise in carte.

La sfârşitul lecturii, Oltea se simţi îndemnată să înceapă o discuţie asupra celor citite, ca să vadă dacă cei doi au înţeles cartea. Ii privi cu atenţie şi-i văzu atât de îngânduraţi, încât işi dădu seama că, în afara cuvintelor cărţii, altele erau de prisos in clipa aceea pentru ei.

..Işi propuse apoi să-i pună la încercare. Peste câteva zile Anişoara primi sarcina să ajute pe bibliotecara taberei, iar pe Diaconu îl puse de gardă.

Fetiţa işi indeplini însărcinarea ei. Cu Diaconu a fost însă ceva care merită să fie povestit.

Venind la tabără, Oltea găsi la poartă trei fete din clasa a V-a discutând aprins cu Diaconu, care purta prinsă de mânecă o banderolă lată.

— Nu vă cunosc şi nu vă dau drumul înăuntru! spunea neînduplecat Diaconu.

— Dar nu inţelegi că noi am fost plecate din Bucureşti! ţipa una din fete, aprinsă la faţă de mânie.

— Suntem dela şcoala de fete, aşa că n'ai de unde să ne cunoşti! căuta să-l lămurească cealaltă.

— Nu pot să vă dau drumul dacă nu zice tovarăşa instructoare.

— Bine du-te atunci şi cheam-o.

— Da cum nu!? Şi'n locul meu cine rămâne?

— Eşti încăpăţânat ca un... — strigă una din fete furioasă la culme. Auzi! Nici aşa, nici aşa! Păi cum atunci!

— Bine înţeles că Ionel a cam exagerat, îi explica râzând tovarăşa Dima, Smarandei Oltea. Dar e bine că a inceput să înţeleagă ce înseamnă respectarea unei sarcini.

Poate că Oltea va mai avea de furcă cu cei doi copii.

De pildă şi acum Ionel şi Anişoara se mai ceartă. Insă cu mult mai rar. Asta pentrucă au lucruri mai bune şi mai interesante de făcut. Principalul e însă că, peste câteva zile, cei doi şcolari vor purta mândra cravată de pionier. Şi în felul în care se comportă ei acum dovedeşte că vor şti să păstreze cravata roşie.

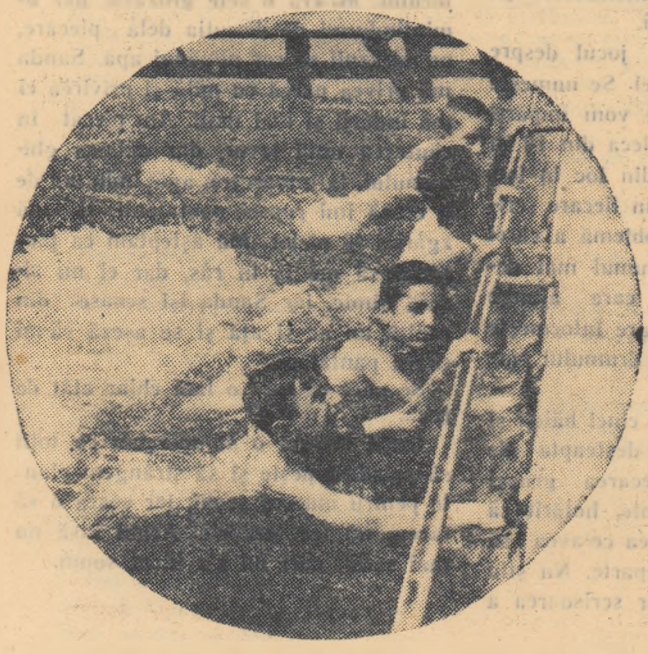
Al. MIHU



— *Cravata trebue s'o păstrezi cu cinste, le spune Oltea Smaranda şcolarilor pe care-i pregăteşte să devină pionieri.*

Cupa „Scânteii pionierului"

Pe marginea bazinului



Etapa I-a a început. Participanţii fac ultimele antrenamente inaintea primei zile de concurs

E cald; parcă dinadins soarele dogoreşte puternic, ca să te îmbie la scaldă. In bazinul de înot al Palatului pionierilor e gălăgie mare. La ora asta, cu trupurile arămii, pionierii mai mici se stropesc veseli, aleargă prin apă, poposesc sub duşuri. Inotătorii fac încălzirea, apoi îşi încep lecţiile la bazin. Privirea mi-a fost atrasă de două pioniere. M'am apropiat de ele şi din vorbă în vorbă, am aflat cum le cheamă. Una se numeşte Vali Smărăndoiu, iar cealaltă Georgescu Angela. Dela ele am aflat că aici, la bazinul de înot al Palatului pionierilor, s'au cunoscut acum doi ani: din pasiunea lor pentru înot, s'a legat o prietenie strânsă. Pe marginea acestui bazin au stat în multe după amieze şi au discutat despre campioni şi stilul de înot, despre cum să înoate şi ele mai bine. Acum câteva zile s'au împrietenit cu micuţa Heda. Hellman Heda e o fetiţă blondă, cu cozi subţiri, iute ca o svârlugă. Ea nu ştie să înoate bine şi de aceea cele două prietene s'au hotărît s'o înveţe. Acum Vali stă întinsă pe o bancă şi îi explică:

— Când începi cu braţele mişcarea de vâslire, picioarele sunt întinse... aşa, vezi!

Şi Heda repetă mişcările. După aceea, „lecţia" continuă la bazin. De pe mal Angela îi urmăreşte mişcările, îi arată greşelile.

— Intinde picioarele... nu, nu aşa, mai întinse... Acum e bine... Atenţie la respiraţie!...

Şi astfel, cele trei prietene înoată pe rând, îşi corectează greşelile una alteia, apoi se iau la întrecere.

...Cei din jurul bazinului privesc încordaţi pe înotătoarele care dispăruseră pentru o clipă sub apă şi acum o despică în mare viteză. Strigătele de pe mal nu mai contenesc:

— Hai Heda, hai Heda!...

— Mai repede, trage cu putere, repede că te întrece!...

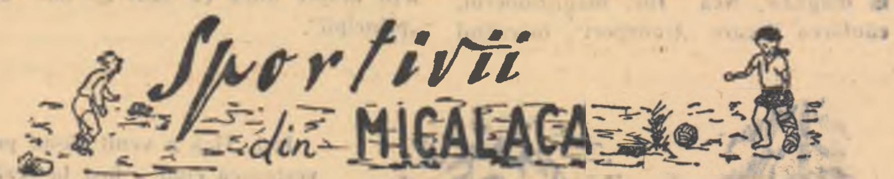
Şi cu toate că cele două prietene au întrecut-o, Heda e mulţumită. Acum ştie şi ea să înoate. Se va antrena mereu şi peste câteva zile va participa alături de prietenele ei la prima fază a concursului de nataţie Cupa „Scânteii pionierului"

Geta COSTIN



Antrenamentul s'a terminat. Inviorați, participanţii urcă scările şi merg să se odihnească pe nisipul fierbinte.

Sportivii din MICALACA



Volsciuc sosi primul pe „teren". Pentrucă nu avea ce face până la venirea celorlalţi din echipă, se aşeză visător pe iarbă. Aşa era el dela un timp, visător. Avea şi de ce: echipa în care juca era doar o echipă cunoscută, mai ales de când au avut meciul cu Aradul-Nou. Deodată, simţi o înţepătură... Se întoarse brusc şi puse mâna pe inamic: o furnică.

— Uite cu cine şi-a găsit ea să se joace, se inciudă Volsciuc, alungând-o. Dar furnica tot s'a răzbunat, pentrucă l-a scos pe Volsciuc din visare şi l-a făcut să se uite în jur, unde descoperi multe lucruri neplăcute: muşuroaie de furnici, ridicături de pământ, pălămidă, şi câţiva mărăcini.

— Pe ce teren trebue să ne antrenăm, zău! Echipa noastră ar trebui să aibă un teren nivelat, cu iarbă moale, porţi...

...Unul câte unul, se adunară toţi băieţii din echipă.

Antrenamentul începu. Mingea alerga neobosită dintr'o parte in alta. Deodată, se opri aproape de Ciucaş, lângă un muşuroi. Ciucaş prinse momentul, se apropie în fugă de ea şi... şut! Mingea si muşuroiul au primit un şut precis, atât de precis, încât câteva fire din pământul muşuroiului au mers la sigur şi au marcat un gol în ochiul lui Ciucaş. Cu toată părerea de rău, Ciucaş fu nevoit să părăsească terenul.



Ceilalţi continuară. Mingea zbura din nou nestingherită.

Dar, în curând, Semlecan se împiedică de-un pietroi şi căzu. Ion se înţepă într'un mărăcine şi unul câte unul, toţi fură nevoiţi să urmeze exemplul lui Ciucaş. Stând pe marginea terenului, începură să comenteze înciudaţi neplăcutele întâmplări care îi scoseseră din joc

Din discuţiile purtate în legătură cu aceste întâmplări, se văzu limpede că niciunuia nu-i convenea terenul. Au numărat din nou toate victoriile obţinute de echipa lor, devenind tot mai nedumeriţi. Cum de nu se îngrijesc tovarăşii profesori şi tovarăşul director să le pună la dispoziţie un teren potrivit? Şi ce teren bun ar fi cel dela şcoală! Ar fi putut ei (adică toată echipa) să-l aranjeze. Dar ce, asta-i treaba lor? Aşa că, în cele din urmă, l-au lăsat baltă. Parcă ce echipele — să zicem echipa I-a Flamura Roşie UTA-Arad se îngrijeşte de teren?...

Aşa gândesc sportivii din Micalaca. Adică nu toţi, ci numai cei din echipa de fotbal, care mai stau încă şi visează:

— Ce bine ar fi să avem un teren pe măsura noastră.

Elvira POPAZU

Clubul tinerilor turişti

Vă înştiinţăm că:

Din multe colţuri ale ţării ne vin veşti îmbucurătoare de'a membrii Clubului Tinerilor Turişti, aflaţi în excursii. Ei ne trimit fotografii, hărţi ale locurilor străbătute de ei, jurnale de zi din timpul excursiilor.

In alte scrisori, mulţi pionieri ne întreabă dacă pot deveni şi ei membri ai Clubului Tinerilor Turişti. Răspunsul nostru e: bine'nţeles că da! Orice grupă, detaşament sau unitate care porneşte într'o excursie se poate înscrie. In acest caz, ei trebue să trimită Clubului Tinerilor Turişti, pe adresa redacţiei noastre, itinerariul excursiilor lor şi veşti din tot timpul drumului.

Şi acum vă dăm de veste că printre noii înscrişi se află şi membrii unor expediţii organizate de Palatul pionierilor din Bucureşti. Iată scrisoarea lor:

Dragi tovarăşi

Inscrieţi-ne şi pe noi în Clubul Tinerilor Turişti. In curând, pionierii din 3 grupuri care activează la Palatul pionierilor din Bucureşti, ne vom îndrepta spre însorita deltă a Dunării, spre culmile Bucegilor, spre bogata vale a Jiului.

In planurile noastre ne-am propus să vizităm multe locuri, să observăm plantele care cresc acolo, să strângem minerale de tot felul. Pe drum vom avea desigur şi unele greutăţi. Poate ne va apuca ploaia, poate vom înopta în pădure, sau va trebui să trecem pe o potecă foarte îngustă.

Vrem să povestim şi pionierilor care nu vor participa la expediţie tot ce am văzut, tot ce ni s'a întâmplat. Poate că vom face chiar vreo descoperire. Cu noi vor veni pionieri fotografi şi corespondenţi care vă vor trimite mereu veşti din timpul expediţiilor. Vrem să le povestim tuturor pionierilor cât sunt de frumoase şi bogate locurile din patria noastră.

Deocamdată însă avem încă multe treburi. Sunt atâtea de făcut înainte de a porni la drum!...

In numele membrilor celor trei expediţii ale Palatului pionierilor,

BOTEZ MIHAI — expediţia Valea Prahovei
RACHIERU ARGENTINA — expediţia Delta Dunării
MOCANU LILIANA — expediţia Valea Jiului

ION PASCADI

JURNALUL lui MATEI



(Continuare din numărul trecut)

Sâmbătă 9 Iulie

Azi Ștefan mi-a tras o păcăleală pentru care n'am să-l iert ușor. A venit la mine dis de dimineață și m'a sculat din somn chemându-mă la antrenament. M'am îmbrăcat repede, am plecat în goană la școală, și când colo ce să vezi! Pionierii, cu sape și lopeți, se pregăteau să înceapă lucrul pe lotul școlii noastre.

— Hai mai repede, Matei, te așteptăm de mult, mi-a spus tovarășul Vlad întinzându-mi o greblă. Am luat-o, ce eram să fac? Ștefan mă privea surâzător, de parcă nimic nu s'ar fi întâmplat. Il învăț eu minte să-și mai râdă de mine! Până la urmă însă, ca să spun drept, n'a fost chiar așa de rău. Ne-am împărțit în grupe și-am început să desgropăm cuiburile de cartofi. Cartofii strânși îi căram apoi cu coșurile la magazie. Nea Ilie, magazionerul, cântărea fiecare „transport", înscriind



pe o tablă cantitatea adusă de fiecare grupă. După două ore de lucru eram noi obosiți, dar nu ne-am lăsat. A fost o întrecere neînchipuită. Cei dintr'a VII-a s'au lăudat că ne vor întrece pe toți. Până la urmă, însă, le-am dovedit că sunt niște îngâmfați și jumătate, iar clasa noastră, clasa a VI-a, a câștigat locul I. Am scos într'o singură dimineață 47 kg. de cartofi! Drept răsplată, tovarășul director ne-a poftit pe toți să luăm masa la cantină și am mâncat cartofi prăjiți strânși de noi. Tare buni au mai fost!

Marți 12 Iulie

Azi a venit Ștefan să mă cheme la o șezătoare închinată basmelor lui Creangă. Drept să spun, tare-aș fi vrut să mă duc, dar amintindu-mi de păcăleala pe care mi-a tras-o, am refuzat „categoric".

— Vino, că pe urmă o să avem și o reuniune pionierească, a încercat să mă îmbie el, dar eu nu m'am lăsat tras pe sfoară. După amiază, a trecut pe la mine și vecinul meu Tică. Zicea să mergem împreună la șezătoare, dar nu m'a induplecat: nu degeaba zic băieții despre mine că sunt un om cu „principii".

Vineri 15 Iulie

Ieri, Tică a venit să-mi povestească cum a fost la șezătoare și mi-a părut rău că nu m'am dus și eu.

— Să vezi ce veselie a fost, povestea Tică entuziasmat, în timp ce mie îmi venea să mor de ciudă. Tovarășul instructor ne-a arătat un joc. Ii zice: „Invață să sari". Te leagă la ochi și te pune să sari peste 2 scaune. In clipa când te apropii, cineva trage scaunele la o parte și tu calci într'un lighean cu apă. Ce l-a mai păcălit pe Ștefan! S'a stropit de sus până jos și începuse să strănute...

Vestea că Ștefan fusese și el păcălit mă umplu de bucurie și mă făcu să-mi uit necazul, dar lui Tică i-am răspuns scurt:

— Atâta pagubă... Am văzut eu șezători și mai interesante...

Duminică 17 Iulie

Ziua de azi a fost o zi plină de peripeții. Dimineața, la ora 7, când am ajuns la școală, toată lumea sosise de mult și acum se făcea ultima verificare a echipamentului. Ne-am așezat cu toții în rând și una dintre fete, Sanda, care făcea parte din comandamentul excursiei, a venit să ne inspecteze.

— Unde ți-e sticla cu apă? m'a întrebat ea atât de sever, încât privirile tuturor s'au îndreptat spre mine.

— N'am nevoie de apă! i-am răspuns eu pus pe ceartă.

— O să vedem! zise Sanda, făcând cu ochiul fetei care stătea lângă dânsa. Dar de ce te-ai gătit așa, adăugă ea, continuând să mă descoasă. Ai să-ți murdărești pantalonii și e păcat.

I-am spus că asta n'o privește. Ce, sunt pantalonii ei?! Eram cât p'aci să plec acasă dar mi-era c'o să râdă fetele de mine, așa c'am rămas. Inainte de plecare, tovarășul instructor ne așeză în cerc în jurul lui.

— Vom începe acum jocul despre care v'am povestit, zise el. Se numește „Caută și vei găsi". Ne vom împărți pe cinci grupe și vom pleca din 10 în 10 minute. Pe drum, din loc în loc, sunt ascunse scrisori și în fiecare scrisoare se află câte o problemă a cărei deslegare îți indică drumul mai departe. Câștigă echipa care ajunge la țintă cea dintâi și care întocmește cât mai exact itinerariul drumului parcurs.

In grupa noastră erau cinci băieți și trei fete, printre care și deșteapta de Sanda. Când s'a dat plecarea grupei noastre, am luat-o înainte, hotărît să descopăr primul scrisoarea ce-avea să ne arate drumul mai departe. Nu știu cum naiba s'a făcut, dar scrisoarea a găsit-o Sanda.

I-am luat scrisoarea, s'o dezleg eu. Pe coala de hârtie erau scrise doar 6 rânduri, pe cât de simple pe atât de complicate: „Numărați câți pași sunt dela locul unde ați găsit scrisoarea până la copacul cel mai apropiat. Ridicați acest număr la pătrat și împărțiți-l la 2 iar numărul obținut arată cu ce azimut trebue să vă deplasați mai departe".

Am făcut repede toate socotelile și rezultatul a fost 18. Ce-o fi însă azimutul ăsta?

— Ei, ai aflat? mă întreabă curioasă Sanda. Uite, ia busola și calculează azimutul.

Ceilalți se strânseseră cu toții în jurul nostru și așteptau nerăbdători. Cum însă eu tăceam, Sanda continuă batjocoritoare:

— Sau poate nu știi ce-i aia azimut? Nu te-ai întâlnit niciodată cu el? E elev la noi, la școală...

Toți izbucniră în râs. Până la urmă, însă, Sanda îmi arătă cum se calculează azimutul și pornirăm mai departe. Grupa noastră a ajuns pe locul II, numai la un minut de câștigătorii jocului. Mi-era o sete grozavă, dar amintindu-mi de discuția dela plecare, nu'ndrăznii să cer nimănui apă. Sanda mă privea parcă cu milă și privirea ei mă îndârji și mai mult. Am plecat în căutarea unui izvor, dar culmea ghinionului, la întoarcere, agățându-mă de o cracă îmi rupsei pantalonii, și mă zgâriai la picior. Mă așteptam ca pionierii să mă ia în râs, dar ei nu ziseră nimic, iar Sanda își scoase din raniță un ac și ață și se așeză să-mi coasă pantalonii.

Se pare că nu-i o fată chiar atât de rea...

După odihnă o să mergem cu toții să prindem pește și să strângem plante pentru muzeul școlii, iar seara o să facem un foc strașnic. Acum însă nu mai scriu, căci mi s'a făcut somn.

Tot Duminică 17 Iulie

In timp ce dormeam, am avut un vis foarte ciudat. Se făcea că mă certam cu Ștefan:

— Ai văzut că vacanța poate fi organizată în mod plăcut și folositor? spunea el zâmbind.

Și deși n'am vrut s'o recunosc, cred totuși c'avea dreptate.

O INTÂMPLARE CU TÂLC

Ilustrații: BURSCHI



Ciobănașul, bun de ospeție,
I-a'ntrebat ce daruri să le dea.
Nae: Cașul mare dă-mi-l mie!
Iar Culae: Fluierul aș vrea...

Și s'au dus apoi. Cântând, Culae
Umbla sprinten. Nae, vai de el,
Sub povara cașului se'ndoaie,
Depănându-și pașii câtinel...

La popas, povestea se cam schimbă:
Nae ospătează fericit,
Iar Culae stă pocnind din limbă
(Oare cu alegerea a greșit?)

Dar aduși de miros de mâncare
Câinii vin și'nhață cașul tot
Fuge Nae, nu-i altă scăpare
Latră câinii după el cât pot.

S'au întors în tabără. Culae
Flueru-și arată tuturor —
Iar în urmă-i, lacomul de Nae
Calcă rușinat și fără spor...

Redacția și administrația București Piața Scânteii tel. 7.61.00 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POSTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin". STAS — 3152 — 52